

Co s německým císařem?

Co se stane s německým císařem člověkem, který rozpoutal současný strašlivý požár války a uvalil hrozné utrpení na celou řadu národů, po této válce? Co se stane s mužem, který proklíná je ve čtyřech stranách světa, otevřeně v zemích svých nepřátel a tajně ve vlastní zemi a v zemích svých spojenců, na jehož pokyn celé kraje byly spustošeny, krásné osady a města srovnány se zemí a úrodné krajiny, kde již spokojeně plynul lid, obdělávající svoji půdu, proměněny v bezúrodnou poušť? Co stane se s tímto dábtem v lidské podobě, který v šílené touze napodobit Napoleona a jiné dobyvatelce, rozpoutal zápas, kterým trpí dnes celý svět? Co stane se s tímto netvorem, pro kterého zdá se potěšením koupiti se v lidské krvi a který jeví pýchu, když jeho žoldnéři, omámení zdánlivou jeho velikostí, ohněm a mečem ničí práci celých století, vraždí pokojné obyvatelstvo a připravují strašlivou muka bezbranným ženám a nevinným dětem? Je nějaký trest dostatečně velký, aby jim potrestán byl zločin, kterého se tento šílený vládce německé říše dopustil?

President Wilson prohlásil, že žádná podmínka míru nemohou být podepsány císařem Vilémem a jeho úředníky. Ve válce musí být pokračováno až do té doby, kdy německý císař se vzdá. Až císař Vilém stane se zajatcem, co s ním bude učiněno? Mnozí se domnívají, že to záleží bude hlavně na německém lidu. Uvědomil si německý lid, že je nástrojem sovětských nepřátel a že osobním ambicím šilého vládce obětováno bylo nejméně pět milionů mužů z jeho středu, pak svržení císaře Viléma Druhého je jistým jako západ slunce. Ale německý lid sotva si toho uvědomil. Německý lid zdá se být slepý a přijal zásadu brutálního terorismu Potsdamu za svoji vlastní. Bylo řečeno kdysi: "Nevědeme válku proti německému lidu, ale proti pruskému militarismu." I veletí státníci někdy touží po tom, aby mohli odvolat jistá prohlášení. A je možné, že i ten, kdož pronesl tato slova, přichází k náhledu, že se jednalo o omyl.

Německý lid je nejenom ochotným nástrojem militarismu, ale je jeho ztělesněním v pravém slova tohu smyslu. To přiznávají všichni, kdož seznámení jsou dokonale s německými poměry. Neříkají vyvrátit u Němců víru v jejich vládce a jsou-li kde výjimky, jsou to jenom, bohužel, výjimky. Lidové массы německé stojí za císařem jako důsledek výchovy, které lid německý podroben byl po více jak čtyřicet posledních let.

Armáda ovládá německý lid od doby války prusko-francouzské v letech 1870-71. Bavari, kteří po nějakou dobu zdáli se být nepřátelskými proti nadvládě lutheránského Pruska jako věrní katolíci, dnes tvoří útočné německé sbory a s chlubou počítají se mezi nejzručnější bojovníky německé říše. Bylo by nelogické domnívat se, že tyto vojáci jednají jinak než národ doma cítí. Totéž platí o Wuergembursku, poměrně malé části německé říše. Mnozí se domnívají, že Hanoversko zdá se být vlažnějším, ale i v tomto případě jednalo se o omyl. Hanoversko, jež má ve čtvrté třetině míle rozlohy asi jako Maryland a Delaware dohromady a obyvatelstva méně než 3.000.000, poslalo 600.000 bojovníků do války do 1. ledna tohoto roku a má 125.000 v domobraně, mužů to starších než 45 let. Jsou to poměry typické pro všechny malé německé státy.

Němci, muži, ženy a děti, přáli si této válce, poněvadž jejich všemohoucí císař prohlásil, že musí přijít. Řekneme-li, že německý lid je nabažen války, pak jen máme na mysli, že lid uvědomuje si špatné důsledky konfliktu, že bolestně dotýká se jej ztráty otce, bratří a příbuzných na bojištích, že těžce nesou hladovění a že vidí, že obchodní vyhlídka do budoucnosti nejsou nikterak skvělé. Jejich skvělé obchodní lodě, na nichž budováno bylo přes pět století za pomoci císařské vlády, budou mít důležitějšího přístavu

v sedmi mořích, do kterého by vstoupily. Tyto lodě budou vyloučeny ze všech přístavů s výjimkou snad čínských a japonských.

Je dobře známo, že německá císařská rodina investovala v minulých letech obrovské summy peněz v Spojených Státech, v Kanadě, ve Švýcarsku a Španělsku. Císař při zahájení konfliktu se nedomníval, že tyto jeho zájmy budou ohroženy. Měl pevně za to, že bude schopen diktovati podmínky míru z Paříže za měsíce po vypálení první rány v této obrovité válce. Snad by se mu to bylo podařilo, kdyby malá a chrabrá Belgie nepostavila se mu tak statečně v cestu. Kaiser nikdy nepomyslí na to, že stane se takovou ohavou v očích celého světa. Domníval se, že je nenáviděn jen slovanským plemenem, které nenáviděl stejně silně.

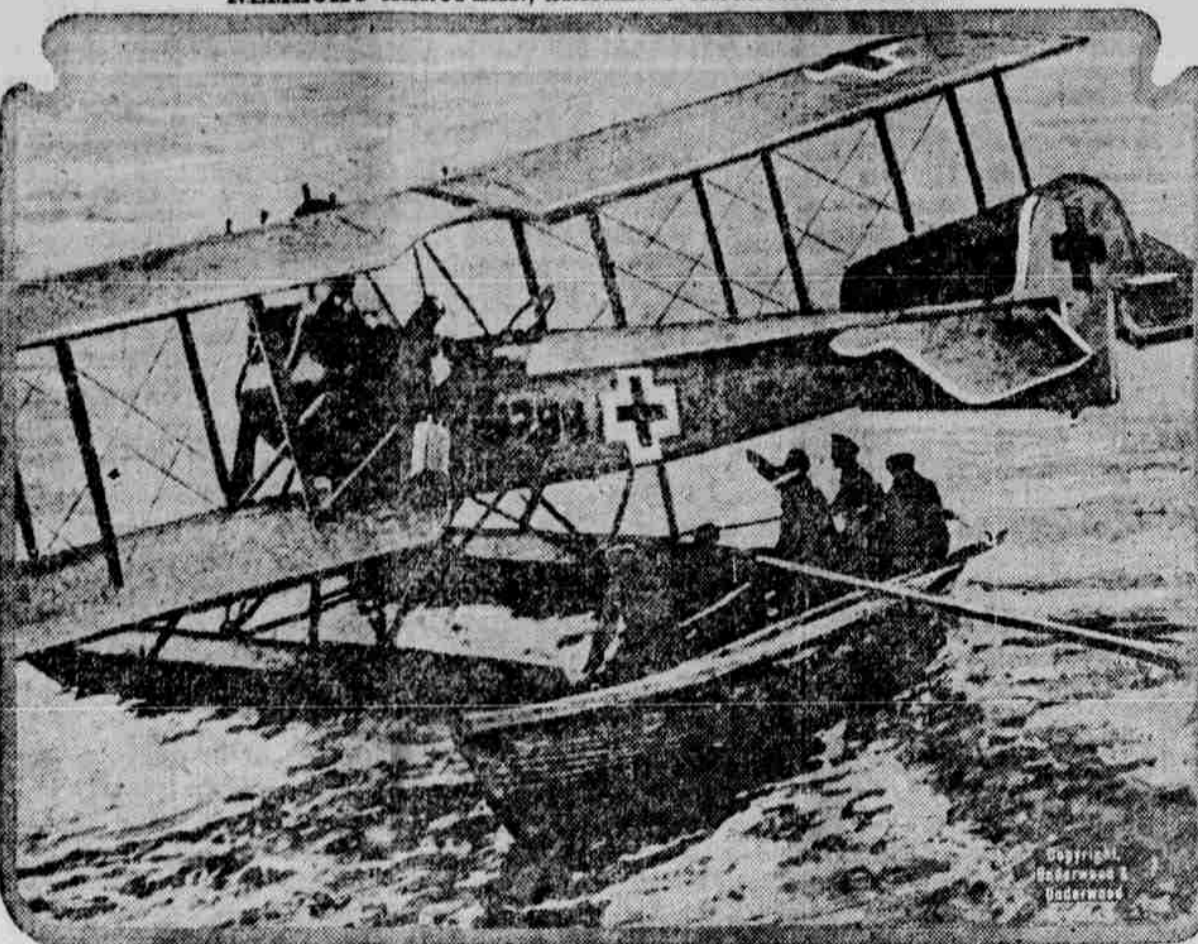
Kaiser investoval před několika roky ve vsi tajnosti pět třetímilionu dolarů v Kanadě. Než zahájil byl nápor proti Francii skrze Belgi, pozemky v Kanadě byly prodány a peníze utřené znovu investovány v Californii a Oregonu. Velké množství majetku v San Francisku bylo zakoupeno agenty císařské rodiny v době, kdy panika nutila majitele, aby prodávali co nejlaciněji. Dr. Dernberg přišel do této země hlavně, aby prodal tyto reality a peníze uložil v bondech a akciích. Němci na burse v New Yorku prováděli obrovské obchody na sklonku druhého roku války. Dali do prodeje velké množství amerických akcií, jež měli v rukou. Není tajemstvím kustoď nepřítelem císařské rodiny v této zemi, že kaiser v prvních dobách války byl největším podílníkem jedné z největších amerických oceľářských korporací. V jakých rukou se nalézají tyto díle dnes, je těžko říci, mnozí však mají za to, že kaiser nepřímo získává divideny z výřezků výroby střílné a děl, jimiž ničení jsou životy vlastního jeho vojska.

Císař Vilém je majitelem krásného zámku na ostrově Corfu, jež je državou Řecko. Po válce nepochybně císař bude žádati, aby majetek tento byl mu vrácen a Řecko bude nuceno mu vyhovět. Kdyby ale francouzští vojáci, kteří mají nyní ve své moci tento krásný zámek, jenž býval majetkem rakouské císařovny Alžběty, počínali si tu jako němečtí vojáci v krásných a historických památkách zeměch na Aisne a Marně, císař mohl by sledovati svůj krásný zámek v takovém stavu, v jakém hodil by se pro útulek jenom myšmýš a netopýřm.

Kaiser má veliké množství majetku v Buenos Aires, jakož i v Montevideo, Uruguay, jakož i v jiných částech jižní Ameriky. Obrovské obnosy německého zlatá jsou uloženy v bankách v Amsterdamě. Peníze tyto nepřináší jí úroku a není jich bankou používáno k půjčkám, poněvadž byla učiněna podmínka, že budou vyplaceny opět ve zlatě. Mezi císařskou rodinou německou a bankéři v Barceloně a Španělsku je úzké spojení, poněvadž veliké množství německého zlatá uloženo je tu ke kreditu prince Henryho pruského a jiných členů rodiny Hohenzollernské. Není pochopnosti o tom, že německá vládnoucí rodina počítala na všechny možnosti a není tak pevně přesvědčena, jak by se mohlo míti za to, že nehrozí jí žádného nebezpečí od německého lidu. Ničemné možno říci, že lid sám nevystavne proti svému vládci, v kterém spatřuje cosi božského. Osud bývalého cara Mikuláše nepotká jistě císaře Viléma.

V očích německého lidu je Vilém sehpným vůdcem svého národa, v očích ostatního světa zločincem, který zasluhuje potrestání. Dosáhnu-li spojení tak rozhodného vítězství, aby mohli diktovati německému lidu odstranění tohoto samovládcce, co se s ním stane? Obvyčejní vrahové a zločinci jsou stíleni anebo věšeni po svém dopadení. Nehývá ale ve zvyku stejným způsobem popravovat korunované hlavy a osud bývalého ruského cara je výjimkou a důsledkem poměru, jež v

NĚMECKÝ AEROPLAN, SRAŽENÝ ANGLICKÝM DĚLEM.

Tento německý hydroplan sražen byl dolů v Severním moři anglickými dělostřelci.

nešťastné ruské říši zavládly. Jedna věc je jistou. Po dočlenění svého vítězství spojení budou uvažovati o nějakém trestu pro kaisera, jeho syny a jeho generály. Němci nejsou čestnými nepříteli. V případě své porážky nezaluhují si žádného slitování. Nebojovali v žádném případě rytířsky. Musí být považováni za barbary a dle toho s nimi jednáno. Svět musí být zbaven těchto tvůrů — musí být dán příklad pro dobro budoucích generací. Po strašlivém utrpení, jež připravil německý národ celému světu, nemůže být řečeno: "Co jsme si odpustíme si."

Původce násilnosti v Belgii, člověk, který nařídil ničení bezbranných lodí a vraždění nevinných žen a dětí Zeppelinů, a jehož stvůry ničili nemocnění lodě stejného hroty, s jakou bombouvaly nemocnice s raněnými a nemocnými, musí být potrestán. Nemí-li jej možno oběsiti jako obyčejného vraha, co s ním?

Až Němci konečně poraženi budou na bojišti, sotva přijati budou v bratrstvo ostatních národností. Poměry nebudou takové jako před válkou. Německo nebude sehpnou tžítu ze svého výhodného obchodního a průmyslového postavení. Každý voják, který proti němu bojoval, každý otec či matka, aneb manželka aneb milénka, kteří ztratili svoje drahé ve válce, budou mít právo trvati na tom, aby kaiser byl potrestán. Bylo by na tom dosti, aby poslán byl do vyhnanství jako byl poslan Napoleon? Bylo by pohodlné vězení na nějakém ostrově jako byl sv. Heleny dostatečným trestem? Otázkou tu bude dlužno luštití po vítězství spojeneč.

Bylo navrhováno, aby kaiser a jeho synové postaveni byli před mezinárodním soudem, který stanovil by trest za jejich zločiny. Ale stejně německý lid, jako spoluvinník těchto zločinů, musí být nějakým způsobem potrestán. Němci musí se stát vyvrheli z rodiny čestných národností. Bude válka po této válce, ať už rozhodnou se pro ni vlády anebo nikoliv. Národové, kteří trpěli v důsledku násilnosti německých, nesmí se s nepříteltem ani po obnovení míru. Nebudou kupovati výrobky lidí, kteří potřísnili svoje ruce nejhoršími zločiny, jaké kdykoliv viděl svět. Nebudou kupovati výrobky, na nichž mohly být pracovat rukce, které ve válce dopustily se zločinů ohavného. Národové sotva zapomenou na utrpení, které připravilo jim Německo. Němci musí se dostati lekcce, nesmí jim být pomáháno, aby hromadili znovu bohatství k zakoupení děl a vyvolání války nové!

Organisace k bojkotu německého zboží zřízeny byly již v Anglii a ve Francii. Jisté zřízení budou i jinde. Spojenci jistě utvoří mocnou hospodářskou ligu proti Německu a lid sám bude spolupracovati, aby německý národ po řadu následujících let trpěl chudobou a pokorením. Německému císaři a jeho rodině nesmí být dovoleno, aby nadále vládli Německu. Na svobodě této lidé budou stálým nebezpečím

pro světový mír. Snad teprve po odstranění těchto zloduchů německý lid půjde do sebe a bude činiti pokání, aby znovu získal si důvěru světa.

MANŽELSTVÍ U JAPONCŮ

Japonské manželství uzavírá se u mužů v 24. až 25. roce a u dívek v 20. až 21. roce; nevdá-li se dívka do 30 let, myslí se všeobecně, že se nemohla vdáti pro nějakou vadu. Právě tak jako v Turecku, určují i v Japonsku rodiče svatbu svých dětí, a stává se velmi zřídka, že si dívka zeneha volí sama. Žena japonská po sňatku vychovávána je k slepé poslušnosti, a nemůže tudíž být feťákem o nějaké svobodné volbě. Manželství v Japonsku má také zvláštní svůj systém, podobný indickému, zvaný Jimadzuke, který již však mizí, patrně vlivem civilizace. Dle něho zasobují rodiče děti své již v době jejich dětství. Japonská svatba neobejde se také bez jakéhosi druhu sprostředkovatele, starostava, tlampače. Jmenuje se "nakod," a má při uzavírání sňatku velkou úlohu: zastupuje totiž skoro místo evropského duchovního. Volat duchovního ke svatbě, považuje se v Japonsku za nepřipustné; duchovní je volán pouze k pohřbu, na slavnosti radosti nemá dle japonského názoru duchovní co dělat. Nakodo je rozhodčím v záležitostech manželství se týkajících, musí být přítomen při svatbě a jestliže po svatbě vzniknou mezi manžely spory a ruznice, nakodo musí znovu dělat prostředníka a smířčího. Musí být i při rozvodu a dání k němu svolení. Má tedy více povinností než kterýkoli evropský farář neb úředník vykonávající občanské sňatky.

Sprostředkování sňatku je v Japonsku veřejné. Vidí-li rodiče, nebo přátelé, že by se mladí lidé k sobě hodili, radí oběma, aby si dali dostaveníčko, tak zvané "miai." Dopadne-li toto "miai" šťastně, zalíbí-li se sobě navzájem, následuje "yuino," čili zasobování; ženich i nevěsta darují si vzájemně kusy oděvu a slíbí si, že se vezmou. Dar ženichův musí býti dražocenný. Po přijetí těchto svatbových darů chystá se žena. Věno nepřináší žena muži žádné a přinese-li, je pro ni příhanou, poněvadž se myslí, že pomocí věna zakrývá nějakou vadu. Celým věnem ženým bývá několik kusů nábytku a šatstvo.

Svatební cest Japonci neznají. Po stránce právníce musí se oznámit svatba na úřad a tímto oznámením stávají se muž a žena jednou bytostí. Muž je považován za bytost hlavní, žena za duši celku. Rozvody provádějí se jen za souhlasu obou stran. Jsou-li manželství nešťastná, snaží se přátelé, známí a příbuzní rozpor urovnati; rovněž i nakodo činí vše možná, aby k rozvodu nedošlo. Rozvod velmi těžce postihne rozvedené ženy, neboť ty jsou do smrti v opotřelení; muži nikoliv. Cizoložství je v Japonsku velice vzácné.

Klidný a spokojený domácí život Japonců je podporován tím, že není tam evropského čínského

vého a nájemnického systému, ale každý sebe chudší Japonec má svůj dům. Jídelen, ložnice a pod. evropských požadavků Japonci nemají. Jejich nábytek je lehobčý, dá se snadno přenášeti a tak lze obratem ruky udělati z jednoho pokojíka ložnici, jídelnu, zkrátka vše, čeho je třeba.

Prádlo obstarává Japonka i v lepších domácnostech sama. Postavení její je dle evropských názorů hodně ponižující. Do společnosti jde s mužem jen velice zřídka a doma přijímá hosty zase jen muž. Při domácích hostinách jest zvykem, že když host nedotkne se některého jídla, zabalí se toto jídlo do pěkné krabice a pošle se hosti domů. Při hostinách nescházejí ani gejšy, které svým uměním hosty obveselují.

Na celém východě je osud vdov velice smutný a Japonsko ani v tom není výjimkou. Poněvadž dle právního názoru japonského jest muž a žena jedna bytost, zemře-li muž, je také žena společensky mrtva. Zemře-li manžel, jsou na jeho náhrubku dvě jména, jeho i vdovino. Vdovino jméno je psáno červeně a teprve když zemře, odstraní se tato červená barva. Vdova ustříhne si vlasy na znamení, že se již neprovdá, neboť provdala se, je v opovržení. Naproti tomu vdovec může se oženiti bez závady.

FANTASTICKÉ ZBRANĚ VÁLČNÉ.

Jak obdivuhodně vynalézavý je duch lidský, jde-li o vynalezení nástrojů zkázy. Jistý slavný národohospodář ukazoval ve svých spisech na zajímavou okolnost, že v mnohých krajích země oře se dosud pluhem, jakým orali národové pravěci, kdežto vltěl se v témže kraji nejdokonalejšími ručními a kulomety. Ale vynalézavost lidská v oboru válečných zbraní zacházela nezdědko do říše fantazie, vynořovaly se projekty přímo bláznovské.

Tak ve válce 1870—1871, když Francouzi byli poraženi, zabývali se fantastickými projekty, jak "Prussiens", Prusáky, ueníti neškodnými. Obvyčejným válečným to nešlo, jaký tedy div, že vynořovaly se "projekty", jak zahubití celá vojska najednou. Tak nějaký důmyslný člověk navrhoval obrovské magnety, které by přitáhly děla, jiný projektant pracoval na pumách s kyselinou uhličitou a konečně nejdůmyslnější hlava viděla, že čistí se koberece od prachu a hmyzu vysáváním — proč nesestrojí obrovský vysávač, který by vysával celé armády. Baron Práslil se svou válečnou fantasií musil by se schovat před podobnými "projekty."

Naproti tomuto vynalézání zbraní nejfantastičtějších jsou také zbraně nejprimitivnější. Takové nejprimitivnější zbraně jsou jisté zuby, jichž užívali divoči Turkosové a někteří afričtí vojáci. Ale při přehledu obrovského pokroku techniky střílných a jiných zbraní nutno doznati, že pokud se pokroku v tomto oboru týče, byla překonána i nejmálejší

fantazie Julia Vernea. Vzájemná bázeň před předpadnutím nutila státy k výkonu přímo neuvěřitelným, pracovalo se horečně a je dosti pravdy v slovech, že válka je vlastně matkou techniky a boj jejím živlem. Zde jedna myšlenka plodí druhou z konkurence, z obrany a jiných forem boje. Tak jsou-li lodní pancéře, vynalézají se torpéda, jsou-li torpéda, vynalézají se sítě proti torpédům, dvojité sítě, nážky a podobná ochrana. A tak to jde do nekonečna.

Elektrina ve válce má vůbec roli stále důležitější. Nezavševence nedovede si ani představit, jakou vesetrannou službu koná ve válce. Hlavním jejím posláním je arciť služba zpravodajská, telegrafy a telefony, ale zdá se, že i v jiných oborech válečné techniky bude jí užíváno. Tak již před nějakým časem bylo vynalezeno elektrické dělo, neosvědčilo se však. Zapalování na dálku však nezdá se přece tak rozřešitelným problémem, uvážíme-li podivuhodné výkony bezdrátové telegrafie.

Fantastické zbraně v budoucnosti nemusí býti zrovna fantastickými — ovšem dobrý genius lidstva raději ušetří nás těchto pokroků.

JAK SE MŮŽE KOUŘIT.

Zdálo by se: jaká otázka! Doutník se zapálí, dá nekouřícím koncem do úst a tahá se více méně intenzivně. Tak jednoduše si však otázku kouření zodpoví jen Evropan, ale jiný kraj, jiný mrav — v různých zemích je různá móda v kouření a různý způsob zažitkování tabáku k problematickým požitkům. Tak na příklad Negrotové na Lucou, největším ostrovu ve Filipínách, kouří nasechlá obráceně — strkají doutník hořícím koncem do úst a tak dýmají. Nu, dobré chutnání! Avšak jsou ještě podivnější techniky kouření. Na Himalajských sídli kmen, jenž musí vykonat zdoluhavější přípravy, aby si pochutnal na vůni tabákového kouře a ománil se. Tito himalajští kuřáci vyhrabou si do ledu jakousi podzemní galerii nebo jeskyni, na jednom jejím konci naploží uhlím tabák, lehounsi na druhém konci na břich a vdechují valící se tabákový kouř. Tedy vlastně ani nekouří. Obyvatelé australského poloostrova Kay Yorku naplňují bambusové roury asi metr dlouhé kouřem a vsávají ho pak tak vášnivě, až úplně zmámeni klesají v bezvědomí.

Jiným, rovněž velmi podivným způsobem zjednávali si ženy v Paraguayu požitek z tabáku. Žvýkají totiž doutníkové odpadky ve dne v noci. Dobrý mrav v Paraguayu však žádá, aby žena, potká-li přítelkyni, vytáhla rozžvýkaný tabák z úst a přítelkyni ho darovala. Ta zase dá jí svůj tabák. Obyvatelé v Džezírě mezi Tigridem a Eufratem míchají tabák s vodou a soudu a vyrábějí jakousi kaši, kterou zovou "buka." Této kaše naberosi si plná ústa, lehounsi na záda a pomalu přežvýkují, zabnuhrujíce oči, aby měli větší požitek. V rovníkové Africe jsou některé černošské kmény, jichž příslušníci dychtivě pasou po každém kousku tabáku. Když ho hodně nasbírají, vyhrabou si v zemi díry, naplní je tabákem, jež zapálí. Kouř pak vdechují.

Amerika velkolepější po válce.

Po válce užíme Ameriku velkolepější, než jsme kdy o ní snili. Těžký zápas učiní nás lepšími. Ale máme-li snísti svůj podíl národního blhomen, musíme míti zdravý a siln. Dobrý žaludek jest základnou zdraví. Vnitřnosti musejí býti udržovány v čistotě, vyprazdňování jejich musí býti dokonalé v činnosti. Trinerovo Léčivé Hořké Víno čistí žaludek a posiluje celé zažívací ústrojí. Teple-li špatným trávením, zácpou, nadýmáním, bolením hlav, migrénou, nervosou, užijete Trinerovo Léčivé Hořké Víno, \$1.10. V lékárnách. — Trinerov Liniment pomáhá rychle při polámání, vyklutkách, otěklích, bolení v křtí, neuralgii, namožení svalů a pod. Po dlouhé chůzi koupel nohou a Trinerov Liniment navrátí vám opět plnou svěžest. 35 a 65c v lákárnách. Poštou 45 a 75c. — Joseph Triner Company, velkovýroba léků, 1333-1343 So. Ashland Ave., Chicago, Ill. — Adv.